

Jaroslav Tichý: Jaký osud si chystáme?

- CZ24 News | 16. září 2020

EU: Stále více našich občanů začíná chápat, že naše setrvání v EU znamená naši islamizaci, ztrátu zbytku suverenity ve prospěch EU, ztrátu našeho státu a území, likvidaci našeho národa jeho rozpuštěním do připravované „světle hnědé rasy“ a začlenění do Evropského islámského chálifátu. Znamená to naši politickou a ekonomickou porobu, ztrátu naší kultury, historie, způsobu života, povinnost setrvalé pracovat na jiné. A naše následné zařazení do projektu NWO plánujícího fyzickou likvidaci více než 6,5 mld. lidí na celé planetě, nás nevyjímaje.

Řešením této situace může být jediné náš odchod z EU. Otázkou ale je, jak dál postupovat.

Jaké bylo původně řešení

V úvahu přicházely především náš vstup do projektu seskupení zemí V4+ jako Konfederace nezávislých středoevropských zemí majících společnou zahraniční a obrannou politiku, jakož i společnou obchodní politiku navenek a společný vnitřní trh. S obranou proti záměrům globalistů realizovaných prostřednictvím vedení EU, s možností obrany proti islamismu, proti korupci našich představitelů atd. Se zamýšlenou vzájemně výhodnou spoluprací mezi členskými zeměmi V4+ , jakož i s dalšími zeměmi ve všech azimutech.

V tomto původním projektu šlo o hru „na dvě nahrávky“. Nejdříve společné vystoupení zemí V4+ z EU (třeba i za pomoci USA), avšak další krok by se odehrál již bez účasti USA s cílem obnovy naší suverenity a možnosti postavit tak naši republiku zpět na nohy po stránce politické i ekonomické. Do jisté míry bylo totiž možné počítat s očekávanou přestavbou samotných USA a s částečným stažením amerických vojáků z některých zemí, především pak z Evropy, zejména pak v případě volebního vítězství D. Trumpa v blížících se prezidentských volbách v USA. S ohledem na rostoucí vnitřní problémy USA lze počítat i s implozí USA.

Takový záměr vyžadoval naši značnou politickou aktivitu, která se však (v potřebné míře) neuskutečnila. Naši představitelé tak přenechali iniciativu Maďarsku a zejména Polsku, které využilo situace, oprášílo starý projekt Piłsudského „Mezimoří“ a obnovilo zájem zejména státní administrativy USA o jeho realizaci s cílem stát se s americkou pomocí regionální mocností. Výsledkem je proto narůstající prosazování zájmů Polska a jeho snahy o obnovení Velkopolska (min. ve formátu „Rzeczpospolita“).

Projekt Mezimoří spočívá ve vytvoření pásu zemí spojujících 3 evropská moře (Baltské, Černé a Jaderské), avšak především oddělující západní Evropu (tedy zbytkovou EU) od Ruské federace, a to s předpokládaným vybudováním amerických základů u nás i v dalších zemích V4+ a s jejich budoucí přeměnou v bojiště v případě napadení Ruské federace vojsky NATO. Stejně tak lze registrovat i snahu Maďarska o částečné obnovení jeho někdejší velikosti o min. jižní část Slovenska), Bukovinu na Ukrajině, Sedmihradsko v Rumunsku atd.

Obě jmenované země jsou dnes navázány na USA, přičemž Polsko zcela nepokrytě, a to zejména na americkou státní administrativu, Maďarsko pak více předstírá nezávislou politiku. To bylo jako spoluhráč pro původní projekt V4+ tudíž vhodnější. Dlužno zmínit, že proces oddělování zemí V4+ za účelem realizace projektu Mezimoří odstartoval při své nedávné návštěvě v Evropě a ČR ministr zahraničí USA M. Pompeo.

Jaká je skutečnost

Na rozdíl od Polska a Maďarska, které si hájí své vlastní zájmy, byť nikoliv neomylně, a snaží se využít této situace pro sebe, což platí především pro Polsko, naši politici se snaží pouze nadbíhat politikům cizím a sloužit cizím zájmům, aniž by přitom byli schopni sjednotit se alespoň na tom, čím zájmům budou nadbíhat společně. (Jsou tu ve hře přinejmenším zájmy globalistů zastoupené EU, zájmy americké státní administrativy, zájmy rovněž globální Číny a zájmy sil spojených s prezidentem Trumpem). Podobná mizérie z hlediska (ne)hájení národních zájmů je i na Slovensku, byť tam je po provedených změnách vlády a prezidenta aktuální orientace slovenských představitelů na USA a tamní deep-state zcela zřetelná a vcelku jednotná. Výsledkem je pak postupný rozval řízení našeho státu na národní úrovni, což vytváří prostor pro převzetí jeho řízení cizími subjekty na úrovni nadnárodní s negativními důsledky pro nás a narušení emancipačního úsilí Slovenska podle původního projektu V4+ a přechod na podporu zájmů amerického Deep state v Evropě.

Z uvedeného je zřejmá nejednotnost zájmů členských zemí V4+ a snížení možnosti realizovat projekt V4+ podle původních záměrů (s potřebnou úpravou oproti americkým či polským představám v podobě oné „druhé nahrávky“).

Neexistence naší a slovenské zahraniční politiky a její důsledky

Zatímco Polsko a Maďarsko mají své zájmy a snaží se je realizovat v rámci modifikovaného projektu V4+, jak výše uvedeno, čeští a slovenští představitelé mají jen snahu sloužit cizím mocipánům mylně označovaným za „naše spojence“ a prosazovat jejich zájmy na úkor našich českých národních zájmů. Podstata „spojenectví“ těchto cizích mocipánů přitom tkví pouze ve sledování jejich vlastních zájmů na našem území a na možnosti našeho setrvalého vysávání. Původní projekt V4+ se tak dostal do nerovnovážného stavu, z něhož se snaží profitovat zejména Polsko a Maďarsko.

Situace se dostala již tak daleko, že při naší pasivitě Polsko obnovilo polsko-litevské společenství (jež existovalo v období 1569-1769), coby jádro „varšavské iniciativy“, a to pod názvem „Lublinský trojúhelník“ se zahrnutím Ukrajiny jako třetího účastníka do tohoto regionálního seskupení. Záměrem bylo (a stále ještě je) rozšířit toto seskupení, jež má být základem seskupení zemí v projektu Mezimoří podle představ Polska a USA, též o Bělorusko. Na tento blok by se pak měly nabalovat další státy z původní V4+ (ČR, Slovensko, Maďarsko, Rakousko a příp. Rumunsko a Slovinsko). V této podobě by takto rozšířené seskupení V4+ bylo protirusky zaměřeno, a to se silně fašizujícími či přímo fašistickými prvky a tvořilo by budoucí bojiště v případě napadení Ruské federace z území V4+ vojsky NATO. Americké rakety a základny by se tak posunuly z Německa na východ, blíže k ruským hranicím, tedy i do ČR, válčištěm by se tak místo Německa staly ČR a Slovensko, o Polsku usilujícím o vlastní zkázu ani nemluvě. (Přesun příp. bojiště z Německa k nám spolu s americkými raketami Němci jedinečně uvítají). V mírové době bychom se ocitli v podobné izolaci jako Ukrajina.

Další nepřijatelná alternativa řešení

Seskupení zemí V4+ se mělo nacházet vesměs na území bývalého Rakousko-Uherska. Pokud dojde k tomu, že záměr Polska ohledně nabalování dalších zemí V4+ na již zmíněný „lublinský trojúhelník“ se nezdaří, a již nyní je zřejmé, že k této situaci dojde, rýsuje se další alternativa v podobě nebezpečí obnovy Rakousko-Uherska jako monarchie. Přišli bychom o republiku a stali se opět součástí Rakousko-uherského impéria. Zapadalo by to nakonec do záměrů NWO na návrat do feudalismu tak, aby globalisté neztratili své majetky a moc poté, kdy další pokračování kapitalistického systému je již

neudržitelné. Je skutečností, že rod Habsburků patří k tzv. Černé šlechtě, která patří mezi hlavní protagonisty NWO. V praxi by to znamenalo, že náš odchod z EU by nám nic nevyřešil a nikterak nepomohl. Bylo by to totiž „z bláta do louže“. Nebezpečím a problémům vyplývajícím z projektu NWO, které nás čekají při setrvání v EU, bychom se účastí v obnoveném impériu tedy nevyhnuli. Naopak.

Těmto tendencím přicházejí přitom naproti nejen snahy o opětovný zábor našeho pohraničí, ale též obnova Mariánského sloupu v Praze, záměr na vybudování pomníku Marii Terezii, změny názvů ulic či náměstí podle rakouských vzorů. Snaživí idioti a vlastizrádci se ale jistě najdou v krátké době i v dalších větších městech v ČR. Někteří naši občané tak sami provádějí rozvratnou činnost proti našemu národu a státu, za jehož vznik bojovali a umírali naši předci. Dochází tak k akutnímu ohrožení další existence našeho státu a národa, aniž si to většina našich občanů vůbec uvědomuje. Nicméně tam, kde nefunguje národní řízení země, vstupuje do hry nadnárodní řízení a konkrétní náznaky toho již vidíme.

Jaká další možnost ještě existuje

Uvedenému nebezpečí je nutné z naší a slovenské strany začít ve zvýšené míře čelit. Je tedy nutné odmítnout polskou iniciativu a za dané situace přijít rovnou s náhradním řešením jako novou alternativou nejbližší k řešení podle dnes již nerealizovatelné „druhé nahrávky“ v původním projektu V4+. Tedy přijít s návrhem na vytvoření konfederace nezávislých středoevropských států na půdorysu Velkomoravské říše označované jako Slovanská konfederace. A nešlo by přitom o malé území, neboť v době svého největšího rozmachu Velkomoravská říše zahrnovala následující území:

- dnešní Morava a Slovensko (s mocenským jádrem při středním a dolním toku řeky Moravy)
- dnešní Čechy (se závislým knížectvím Přemyslovců)
- části dnešních Horních a Dolních Rakous – severně od Dunaje až k Melku (vč. Vídně)
- Prusko
- oblasti při horní Visle (dnešní Malopolsko) a Odře (dnešní Horní Slezsko) – zde ovšem víme jenom o poraženém knížeti na Visle a dá se předpokládat, že Svatopluk zde – podobně jako v Čechách – nikdy přímo nevládl, avšak pouze vybíral daň (Wikipedie).

Dále oblasti, které byly (rovněž dle Wikipedie) zpochybněny moderními historiky, čemuž ale nelze přikládat při současné praxi rozhodující význam:

- Velká dunajská kotlina, dnešní jihovýchodní Maďarsko, západní Ukrajina a Rumunsko
- tehdejší Panonie, až po soutok Tisy s Dunajem, případně Velké Moravy s Dunajem
- dnešní Lužice neboli Lužické Srbsko, dnešní Německo až po Sálu
- Slezsko, dnešní jihovýchodní Polsko
- Červená Rus, dnes součást Ukrajiny.

Z uvedených údajů je zřejmé, že taková konfederace (zčásti sestavená i z nově vytvořených států) je možná jen na základě překreslení mapy Evropy, které je (v dosud neznámé podobě) avizováno v souvislosti s dohodou mocností v rámci Jalty II.

Uměle vytvořená překážka možného řešení

Garantem našich poválečných hranic v rámci ujednání Jalty I. byl SSSR. Jako jediný. Později pak jeho právní nástupce, Ruská federace. Lhůta pro platnost této dohody končí, sjednávat se má smlouva nová (tzv. „Jalta II.“). Proto nyní udělali někteří „političtí amatéři“, jak nazývá různé „Pepky Vystrče“ blahosklonně premiér Babiš, vše pro to, abychom Ruskou federaci svým jednáním natolik odradili,

aby tímto garantem podle Jalty II. již nebyla a nikdo za naše národní zájmy na nejvyšším mezinárodním fóru již nelobboval. Hodnocení situace ze strany premiéra na názorném příkladu ukazuje, že jedno pozvání do Oválné pracovny z nikoho ještě skutečného politika v mezinárodním měřítku neudělá. Necháváme si tak „kálet do vlastního hnízda“ a nevidíme to. Nebo to snad nechceme vidět? Někteří naši spoluobčané, kteří naprosto nechápou, jaké procesy kolem nich probíhají, jsou z toho ještě nadšeni. Možná, že se již těší, až zase budou hajlovat na Václaváku.

Jde tedy ze strany různých pražských a jiných „Pepků Vystrčů“ o cílenou sabotáž se záměrem podvracení a likvidace našeho státu, nikoliv o jakousi pouhou „nemotornost či amaterismus“ ve věcech, které jsou jim dokonce podle přísl. ustan. § 315 trestního zákoníku pod sankcemi zapovězeny. A zavírat před tím oči je minimálně trestuhodné, ne-li přímo též trestné. Jsme tak na „nejlepší cestě“ o náš stát zase přijít, aniž by naše vláda a prezident včas účinně zasáhli. O soudech a PČR v daném případě ani nemluvě.

Co a jak tedy dále?

Pokud se nestaneme aktivními v prosazování našich národních zájmů, ani tato alternativa ke hře „na druhou nahrávku“ z původního projektu V4+ nás sama o sobě nezachrání. Otázkou zásadní důležitosti přitom je, zda naši představitelé vůbec mají zájem takovou hru zahajovat. Odpověď na tuto otázku je bohužel záporná, mnohým z našich politiků stávající stav totiž vyhovuje. Obávají se, že jeho změnou by přišli o moc a své prebendy. Raději budou hrát roli správců a drábů v cizím státu na našem bývalém území, a to až do doby naší fyzické likvidace, o níž se mylně domnívají, že jich se týkat nebude

Kromě toho je zde ještě otázka potřebné mezinárodní podpory takového našeho záměru. Každopádně by vyžadovala předchozí urovnání našich vztahů s Ruskou federací a potvrzení našeho zájmu o takové nové uspořádání zemí v Evropě v souvislosti s avizovaným překreslováním jejich mapy. (Západ to neudělá, tomu vyhovujeme v pozici jejich kolonie, v níž jsme, a s osudem, který připravuje obyvatelům Evropské unie Nový světový řád /NWO/, zatímco Ruskou federaci svým jednáním v poslední době od takového kroku záměrně odrazujeme). Uvědomme si, že kvůli přístupu našich politiků jsme se sami vmanévrovali do situace, kdy jako pouzí lokajové nebudeme mít žádné spojence, pouze pány. A ti mají své zájmy, naše zájmy je nezajímají.

Položme si proto v této souvislosti kardinální otázku, zda můžeme vůbec rozumně čekat od stávajících představitelů a vlády nějaký pokus o nápravu. Rozumně vzato nikoliv. Podobně si nelze zhora nic slibovat ani od případné vlády dem(ag)obloku či Pirátů. Řešení tedy lze hledat pouze u alternativy, a to u alternativy přicházející již s novým způsobem řešení na bázi systémové změny. Jinak je totiž úplně jedno, kdo bude stejné postupy a přísluhování provádět v blízké budoucnosti. Vymění se pouze lidé ve funkcích a vše poběží „postaru“. Jinými slovy se musíme přednostně se soustředit na cíle, kterých chceme dosáhnout a teprve potom na subjekty, pomocí kterých jich chceme a reálně můžeme dosáhnout.

Zatím to voliči u nás dělají ve volbách obráceně. Nejprve si vyberou politické subjekty, a to chybně, a pak se diví, že nenaplníují jejich představy z hlediska dosahovaných cílů či jednání obecně. Setrvale přitom své jednání u voleb ale opakují. Prvotní je tedy výběr cíle, kterého většina našich občanů chce dosáhnout. A pak teprve prostředek, který k jeho realizaci bude nejvhodnější. A pokud takový subjekt zatím třeba neexistuje, je třeba jeho vznik a činnost podpořit či dokonce iniciovat. Dosud to naši občané (coby voliči) bohužel často nechápou. K politice se vesměs staví pouze jako pasivní konzument toho, co je jim naservírováno. Podobně nechápou, když pouze přihlížejí předkládaným návrhům řešení (ať již mainstreamem či vládou), kdy dostávají setrvale na výběr mezi řešením špatným a řešením ještě horším, přesně podle metod uplatňování konceptuální moci. Volí pak

vesměs „menší zlo“ místo toho, aby aktivně přišli s vlastním dobrým řešením či kandidáty a mohli si ho/je následně i zvolit. Přitom právě aktivní přístup lidí je nutnou součástí tolik potřebné systémové změny.

V rámci této změny musí mít občané ale nejen svobodné volby, nýbrž též svobodu volby. A ta zde především chybí a občané nedělají nic pro její získání. To vše za situace, kdy se poslanci nemusí řídit potřebami a zájmy svých voličů, jež zastupují (řídit se totiž mají svým „svědomím“ a podle toho to často taky v praxi vypadá), respektování zájmu voličů v praxi není vymahatelné a jejich nerespektování není trestné a český parlament se dosud neodhodlal k tomu, aby formuloval české národní zájmy (jejich záměna za likvidaci českého státu, jeho výprodej, jakož i postupná likvidace našeho národa jimi být pochopitelně nemůže).

Je jasné, že musíme formulovat skutečné české národní zájmy, které musí naši představitelé konečně začít prosazovat a zahájit aktivní zahraniční politiku, a to alespoň v rámci zemí V4+ a české národní zájmy prosazovat. (O tu velkou zahraniční politiku se pokouší bruselské vedení EU, a to i za ČR, a vesměs velmi neúspěšně). Otázkou je, zda naše stávající vláda, premiér a ministr zahraničí jsou nějaké aktivní politiky v rámci EU schopni či nikoliv. Podle všech příznaků se jeví, že toho nejen nejsou schopni, nýbrž že k tomu nejsou ani ochotni. Položme si tedy otázku, proč takové Maďarsko (též s 10 mil. obyvatel jako ČR) může provádět aktivní zahraniční politiku v rámci EU a V4+, a my ne. Proč jeho představitelé nemají podobné lokajské sklony jako ti naši.

Z toho si musí vyvodit naši občané vlastní závěry. Jsou v tomto sami na vině. Oni si je totiž sami volí a dokonce nadpoloviční většina našich občanů (59 %) je s činností současné vlády dle nedávného průzkumu údajně spokojena. Co tedy dodat? Vnímají tito lidé vůbec, co se kolem nich děje?

Z důvodu objektivit je ale třeba říci, že značnou komplikaci našim občanům v tom způsobuje neschopnost alternativní politické scény dostatečně se programově vyprofilovat a hrát důstojnou roli nejen na naší politické scéně, nýbrž (a to především) ve volbách, např. na společné kandidátce alternativní strany s největšími předpoklady ve volbách uspět. Alternativní subjekty na naší politické scéně ve své činnosti napodobují parlamentní strany, avšak na rozdíl od nich s tím, že se mezi sebou přetahují o několik desetin procenta voličských hlasů, zatímco nechávají bez povšimnutí 35 % voličů, kteří k celostátním volbám do sněmovny nechodí. Nikdo z alternativních subjektů je totiž dosud neuměl svým programem a jednáním oslovit.

Shrnutí

1. Stále více našich občanů již chápe, že EU neplní to, co před naším vstupem slibovala (s cílem nás a další evropské země nalákat k členství). Jde totiž o nástroj světových globalistů určený k likvidaci evropských zemí a jejich národů, nikoliv k jejich rozkvětu a prosperitě. A je nejvyšší čas, aby to mnozí občané ve svém vlastním zájmu již konečně pochopili.
2. Nelze čekat na to, zda a kdy se EU sama rozpadne, abychom mohli jako poslední v Bruselu zhasínat a spokojeně odejít domů. Hrajeme totiž o čas a o možnost zamezit ještě na poslední chvíli nevratným změnám, které by se staly naší národní katastrofou. Ztrátou našeho státu a území, rozplynutím a následnou likvidací našeho národa pomocí islamizace. Krom toho ekonomická situace všude ve světě ale i u nás se zhoršuje a nemáme ani důvod ani peníze na to, abychom setrvali a pracovali na jiné. Ať již v našem sousedství či z dovozu.
3. Ideální možností bylo využít americké podpory a vystoupit organizovaně spolu s dalšími zeměmi V4+ z EU.
4. Cílem mělo být ale vytvoření Konfederace nezávislých střeoevropských států, nikoliv realizace projektu Mezimoří podle amerických (a polských) představ a přeměny našeho území v budoucí válčičtí konfliktu s Ruskou federací vyprovokovaného ze strany NATO.

5. Vzhledem k pasivitě našich představitelů, kteří namísto hájení českých národních zájmů pouze přisluhují cizím subjektům a prosazují jejich zájmy na úkor českých národních zájmů, jsme (podobně jako Slováci) přispěli k situaci, kdy sílí polský záměr s americkou podporou na přeměnu původního projektu zemí V4+ na projekt Mezimoří se zapojením Ukrajiny, Litvy a příp. i Běloruska. Původní projekt by tedy doznal značných změn, a to jak z hlediska svého účelu a cílů, tak i složení jeho účastnických zemí, a to v náš neprospěch. Nyní je původní záměr již překonaný, projekt Mezimoří však nikoliv.
6. Snahy Polska stát se regionální velmocí se v historii již několikrát opakovaly, nikdy se však nezdařily. Přispěly však opakovaně ke vzniku válek. A zdá se, že tomu tak bude i tentokrát. Za takových okolností hrozí obnova impéria Rakousko-Uherska, na jehož půdorysu se původní projekt V4+ měl realizovat. O tom svědčí i některé vstřícné kroky určitých „snaživců“ tímto směrem v Praze, stejně jako aktivizace snah Lichtenštejnů o navrácení části Moravy. Řízení českého státu na národní úrovni se rozpadá, což povede k našemu převzetí nadnárodním řízením vč. negativních důsledků z toho pro nás vyplývajících.
7. Existuje však pro nás daleko příznivější řešení, a to realizací původního záměru avšak na půdorysu historické Velkomoravské říše z doby jejího největšího rozkvětu, a to pod názvem Slovanská konfederace.
8. Pro přípravu a realizaci takového projektu ale potřebujeme (kromě řádné předchozí osvěty našich občanů) mít představitele hájící české národní zájmy, schopné a ochotné potřebné diplomatické aktivity realizovat. Musíme též uvést do pořádku naše vztahy s Ruskou federací podle smlouvy o spolupráci a přátelství z počátku 90. let 20. století a zajistit si v souvislosti s připravovanými změnami států na mapě Evropy při jednání Jalta II. pokračování podpory Ruské federace (jako právního nástupce SSSR z doby 2. světové války) coby garanta našich hranic (v daném případě pak nového seskupení Slovanské konfederace na půdorysu původní Velké Moravy). Jinou možnost na výběr totiž ani nemáme.

Je přitom jasné, že bez zásadních změn na naší tuzemské politické scéně to možné nebude. To platí zejména v případě, že vedení našeho státu nadále dovolí, aby v rozporu s platnými zákony mu zasahovali do zahraniční politiky beztretně různí „Pepkové Vystrčové“. Ať již původem z Prahy či odjinud.

Jsme na osudové křižovatce. Máme na výběr mezi naší vlastní likvidací (k čemuž stačí být nadále pasivními a vyčkávat na vlastní porážku), nebo zásadní změnou života k lepšímu (o což se ale musíme sami přičinit). To, kam budeme směřovat, je na nás. Je ale třeba vědět, že k opravě dalších našich omylů již nebude příležitost. Tento případný omyl bude posledním. Rozhodněme se proto správně, jinak ztratíme nejprve zbytek naší suverenity, pak stát jako ochránce národa, pak národ a nakonec i životy naše a našich rodin. A není to plané strašení, nýbrž výstraha za minutu dvanáct.

Autor: Jaroslav Tichý